

Hesin veit okkurt og vágur sær at gera vart við tað, men smáum sum hesum vanta mangan orð — ikki tí tey einki vita at siga ella svára í skúlanum, men heldur tí tey bokstaviliga talað mangan eru »málleys«.

ing fyrri sær sjálvum, tað er sum ein fónandi planta, tí bilar okkurt, tað heldur seg einki vera og tað er ein tung og ófýsilig byrði at fara gjøgnum livið við.

Hatta var so tað. Men latið okkum koma aftur til musikkinn í málinum, til framburðin. At sita millum ungdom í suðurlondum, tað veri seg í Grikkalandi, Italia, Spania ella Frankríki, at lýða á talu teirra, er sum at lýða á góðan musikk. Tað ljómar, hart, óttaleyst. Har er eingin málsligur ampi á, eingin undanfæriligur ótti, einki smædni. Tey syngja sitt mál. Gloymi aldri einferð umborð á grikskari ferju. Har var ein hópur av fronskum skúlaungdóm. Eg stóð púra býttur og lurtaði eftir musikkinn í teirra vakra framburði.

Ein aðra ferð gloymi eg heldur ikki. Eg kom at sita millum spanskan ungdom. Við mitt borð sótu nøkur fólk úr einum landi við einum málframburði, ið var alt annað enn musikkur. (Hetta vóru ikki danir). Tey sótu og mutlaðu saman og vistu ikki av, at eg so at siga skilti hvørt orð. Og hvat segdu tey so? Tey tosaðu um tann vakra musikkinn í spanska málinum og spurdu seg sjálvan, mestsum »yrigin og smolturskotin, hvi eingin musikkur var í teirra egna.

Mál er eisini musikkur, tað mugu vit ikki gloyma. Men eg eri av teirri áskoðan, at vit í mongum ferum hava gloymt tað. At lurta eftir mongum av okkara poppsangarum ljóðar í

mínun oyrum sum ramur antimusikkur, so jánkasligt, so deytt, so stírvíð. Tey duga yvirhøvur ikki málframburð. Tað ljómar ikki, tað syngur ikki. Sum ein góður vinur segði um teir, og her hugsaði hann serliga um klaksvíkskingar: Teir tora ikki at siga r, bókstavir r, teir ræðast hann og siga okkurt sum minnir um eitt z. Kæza, kom og sett teg hez hjá mæz. Hvaz? Hez, á mitt læz. Eg veit ikki, um tit skiltu hetta, men roynið.

Onnur eru farin at nýta eitt heilt annað slag av bókstavinum r. Tey siga tað, sum hava tey eina svisku í muninum, eina svisku, sum hevur kloynt seg fast á tunguna, og sum tey ikki fáa spýtt út. Tey eru farin at tosa eitt slag av sviskumáli, t.v.s. tey hava fingið sær ein amerikansk tona, ein antimusikk tóna. Eg veit ikki, um tey halda tað vera fint, sjálvur haldi eg tað so avgjørt ikki. Ein av plátuvendarunum í útvarpinum varð í einum víðtali spurður, um hann ikki hoyrði sjálvur, at hann var sera nógv ávirkadur av hesum sviskumáli, at hann líkasum apaði sær eftir tí. Tað kundi hann yvirhøvur ikki hoyra, svareði hann. Og so fæst hann við musikk. Hann kann ikki vera serliga musikalskur.

At snobba er á undirmeta seg sjálvan. Tað er ikki at víðurkenna seg sjálvan. Tað er at krúpa úr sær sjálvum inn í ein annan í teirri fáfongdu vón at gerast sum tann, tú snobbar fyrri, og tað er manninkandi. Tað eru nógv í Foroyum, ikki minst her í Havnini, ið hava ein vakran framburð, tí at teirra tala ikki er skaput, men náttúrlig.

Nú, hetta her við hasum sviskumálinum er ikki nakað heilt nýtt fyrbrigdi, smittan var longu komin fyrst í sjevtiárinum. Undirritaði veit tað, tí at hann í berum argilsi

yrkti eina dithyramdu, eitt fagnarkvæði, men við spotskum tóna, til tey, sum hava henda snediga framburðin. Dithyramban endaði soleiðis.

Virkar provokationin so spýt út úr gákinum hasa amerikonsku sviskuna og syng títt móðurmál sum tað semir seg einum tónlistamanni.

Dithyramban er at enda. »Ozakas«.

Tað vóru tey, sum tendraðu og gjordust í øðini um hetta álópið, og tað var fyrri neyðini, tí at har sum liv er, er eisini hop.

Lat meg enda hesar hugleiðingar við einum uppskoti til førisku bløðini og eitt til tónlistafelagið. Fyrst til tónlistafelagið. Undirritaði var einaferð og vitjaði ein vin, sum legði eina plátu á, ið nýliga var útkomin. Eg setti meg at lurta og undraði á, hvat tað mundi vera fyrri eitt merkiligt mál, ið har varð sungið, eg helt meg ongantíð hava hoyrt tað fyrr, inntil eg til mína stóru undran uppdagaði, at tað var føriskt, ella skuldi eittast at vera føriskt, so jánkasligur og óryggilur var framburðurin. Tónlistafelagið átti at kent tað sum skyldu sína at undirvist hesum mongu sangarunum, ið bjóða seg fram, og lært teir ikki bara songkynsturin men so sanniliga eisini framburðin. Fáð málið at ljóma sterkt og mergjað.

So var tað uppskotið til bløðini. Ofta mangla vit orð á føriskum og noyðast at lána úr øðrum málum ella smíða nýggj orð. Tað gert so ikki við og má so vera. Men syrgiligt er tað, at tá ið vit nú ikki bara hava frálík, men eisini vøkur orð á føriskum, at vit so velja at brúka tað danska. Tí skal uppskot mitt vera, at tit aftur og aftur prenta eitt

slag av eini orðabók fyrri at gera fólk vart við førisku orðini. Dømi:

innrømma = viðganga, játta, ásanna

yvirbevistur um = sannfærdur um, ivaleysur í yvirbevisningur = sannfæring

yvirraskaður = ovfarin, bilsin, tikin á bóli, tað kom óvart á

forhandla = samráðast

forhandlingar = samráðingar

simpulthen = bart út sagt

skæg = stuttligt, skemtiligt, marghátligt

begynna = byrja, fara undir, fara í holt við

tað begynti at regna = tað fór at regna

skuffaður = vónbrotin, hugstoyttur, harmur

stóla uppá = lita á, troysta á, dúva uppá

stadigvekk = framvegis, altíð og stund, javnt og samt, stútt, alsamt, allatíðina

eg havi tapt meg = eg eri afturfarin, eg eri lætnaður

eg havi tikið uppá = eg eri framfarin, eg eri tyngdur

forkert = skeivt, rangt, øvut, galið

taka feil av = mistaka seg, fara skeivur av

feiltakili = mistak tað var eitt feiltakili = tað var eitt mistak, tað var av misgáum

hemmiligt = loyniligt, í loyndum

forðeilur = fyrimunur

anbefala = víðmæla, til-mæla, mæla til

beundra = hámeta, hávirða, siggja upp til

tað er betýðiligt betri = tað er munandi betri í loypu av degnum, av árinum = sum dagurin liður, sum árið liður

forskelligt = ymiskt. O.s.fr.

Jens Pauli Heinesen

Vekingarevangelistur á vitjan hjá samkomuni Lívsins Orð á Skálafjørðinum

Í døgnum 17. til 20. okt. fær samkoman Lívsins Orð á Skálafjørðinum vitjan av svenska evangelistinum Stig Petrone.

Stig kemur úr samkomuni »Livets Ord« í Uppsala, sum er ein av teimum størstu samkomunum í Europa.

Tað er henda samkoma, sum hevur hin nógv umtala bibliuskúlan »Livets Ord Bibelcenter«, sum er størsti bibliuskúli í Europa, har m.o. kenda svenska sangkvinnan Carola hevur gingið.

Stig Petrone bleiv frelstur í 1970, og í 1973 byrjaði hann at ferðast sum evangelistur í Sveriki, mest innanfyri hvitusunnurørsluna.

Í 1987 byrjaði Stig á bibliuskúlanum hjá »Livets Ord«, og var liðugur við skúlan í 1989. Síðani tá hevur hann so aftur ferðast runt sum evangelistur. M.a. hevur hann í summar verið í Íslandi og boðað evangelið.

Í Íslandi tóku mong menniskju við trúgv. T.d. var hann í einum fongsli í Reykjavík, har brotsmenn við harðasta revsing sita.

Á hesum møtinum tók helvtin av øllum fangunum imóti Jesusi og blivu doyptir við Heilagum Anda alt fyrri eitt og tosaðu við nýggjum tungum. Millum teirra, sum blivu frelstir, vóru menn, sum vóru dømdir fyrri morð.

Eisini verða mong menniskju grødd frá ymsum sjúkdómum gjøgnum tænastuna hjá Stig Petrone. Tá hann var á Álandi fyrri einum mánaða síðani, vóru tað mong, sum vitnaðu um, at tey vóru vorðin grødd, tá biðið varð fyrri teimum. Serliga vóru mong loyst frá »depression« og angist. Fleiri við sálárligum trupulleikum vórðu eisini loyst.

Jesus Kristus er ikki broyttur, síðani hann gekk í millum okkum fyrri nærum 2000 árum síðani. Hann er hin sami í dag og ger tey somu undur í dag.

Um tú hevur trupuleikar av einumhvørjum slag, so kom á

met! Lat Jesus meta tær og hjálpa tær! sigur »Livsins Orð« í tíðindaskrivi.

Til øll brúðarpør

Sendið okkum brúðarmyndina og tit fáa hana í blaðið ókeypis.

Sosialurin ynskir tykkum hjartaliga tillukku við brúðleypsdegnum og bliðan byr frameftir

Vit vildu fegin sett brúðarmynd av tykkum í blaðið, har tit eisini fáa møguleika til eina heilsan til tey, sum mintust tykkum á brúðleypsdegnum.

Vit senda myndina aftur beinanvegin.

Sendið myndina til: Sosialin postúm 76 110 Tórshavn

Við rattið er tað tú sum ræður ferðini!

HÓVLIGA